

OSSERVATORIO LETTERARIO

*** Ferrara e l'Altrove ***

Magyar nyelvű online melléklet - Supplemento online in lingua ungherese

<http://www.osservatorioletterario.net> - <http://xoomer.virgilio.it/bellelettere/> - <http://www.testvermuzsak.gportal.hu>

Ferrara, 2007. július 30. hétfő

KOLLOKVIUM GYÖRGY TESTVÉRREL – V.

Két hasonló álomtól a Teremtő teremtményeiig (Éjjeli beszélgetés Dr. Szitányi Györggyel)

Én: [...] Most meg elmondom, hogy júl. 17-ére virradóan az alábbi álmot, azon a napon, amikor Santa Maria di Leucára készültünk, a csizma sarkának legdélbb pontjába: Álmomban együtt sétáltunk, beszélgettünk hol Gödöllőn, hol Ferrarában, s nagyon aggódtam, valami miatt. Aztán egy pillanat múlva az az álmkép volt, hogy elveszítettük egymást. Sírtál - úgy, mint a három évvel ezelőtti balesetünkön -. De aztán újra egymásra találtunk. Szörnyű, rossz ébredés volt! Itt olaszéknál a 17-es szám olyan, mint a 13-as nálunk. Nem szoktam az ilyenek sosem jelentőséget tulajdonítani, de most ezen a napon, derűs szabadság alatt ilyen álmotni veled kapcsolatban, megriasztott.

György testvér: Érdekes álmod volt, nekem szinte hajszálra hasonló álmom volt. Valami bajod volt, és tényleg bőgtem, mint egy rosszul nevelt számár, azonban valahogy összekapaszkodtunk, s attól kezdve minden nagyszerűen alakult, jóra fordult.

Én: Tényleg érdekes mindkettőnk álma. Nos, ezzel kapcsolatban még a következő érdekes álmairól tudok beszámolni. Ezt, amivel kezdem, Gianni mesélte nekem, aki abban az éjjeli órában ébren volt: álmunkban, felébredés nélkül Alessandra és én egyszerre sírtunk fel, ugyanabban az órában és ugyanannyi időtartamig tartott. Ő azt álmotta, hogy elestem, s nem keltem fel, mozdulatlan voltam. Engem hívogatott eredménytelenül és keservesen sírt engem hívogatva. Én ugyanezt álmotam, csak vele kapcsolatban. Nem érdekes?

Egy másik álmomban meg édesapámat láttam elesni egy metróhoz vezető lépcsőn, s lábát törte. Abban a pillanatban odarohantam hozzá kétségbeesetten, s próbáltam neki segíteni a z általam hívott mentők megérkezéséig, s közben erősen jajveszékeltam. Erre a sírásomra ébredtem fel. Az érdekesség, hogy ez megtörtént ugyanazon a napon, amikor ezt álmotam, csak azzal a különbséggel, hogy nem vele történt meg, hanem édesanyámmal. Az is érdekes, hogy a megálmodott helyszín ugyanaz volt, ahol valóban megtörtént ez a baleset.

Volt egy másik élményem is mostanában odalent, Pugliában. Ez a fajta már régen nem történt meg velem: azóta nem, amióta befejeztem a tanárképzőt. Most is volt egy olyan élményem, mintha megtörtént volna: amikor megérkeztünk az első szálláshelyünkre, ahol életünkben először jártunk, még Tv-ből sem, prospektusokból sem, internetről sem ismertük. Megtalálván a szállodát, egyenesen behajtottunk a szálloda alatti garázsba. Kiszálltunk s a felvezető lejtőn mentünk fel, hogy bejelentkezzünk. A lejtő, a kanyar és lépcső ismerős volt. Mintha ugyanezt megtettem volna kis családom társaságában. Majd ugyanazok a falak, oszlopok voltak ugyanabban az elhelyezésben, ahogy álmomban. Családom tagjai is ugyanazok voltak ugyanebben a helyzetben. Még az egymás közt elhangzott párbeszéd szövege is egy az egyben megegyezett az álmodottéval. Számomra ez egy pontosan megisméltető jelenet volt a legaprólékosabb

részleteiben: mintha ugyanezt a jelenetet velük együtt már megéltem volna. Pedig életünkben először jutottunk el ide, a pugliai Casalini di Cisterninóba szállodájába.

György testvér: „Több dolgok vannak égen és földön jó Horatio, hogysen bölcselmetek álmodni képes”.

Én: Igen, ez így van.

György testvér: Nem csupán. Rengeteg olyan dolog van, amire korábban nem is gondoltam.

Más fordításban: földön és égen, jó Horatio - de most másról írok.

Én: Rendben, figyelemmel hallgatlak.

György testvér: Aki alkalmás rá, mind LEHET ugyanilyen helyzetben, ami adódhat, azonban nem feltétlenül ajándék. A sóder helyett csak a lényegét mondom, remélem, Neked így is bejön. A tényekkel (empíriákkal) nincs sok dolgunk, azok vannak. (Ha még sincsenek, akkor tévedések, és semmi más.) Szinte irigylem magunkat, akik anyagból-lélekből-szellemből vagyunk. Az anyagelvűek (empiristák, materilaisták, meg ami csak van), képtelenek felfogni, hogy az ember nem „tudattal bíró anyag” - hadd ne cikizzem ezt az állatságot, legalábbis ne most -, hanem valami más. Mégpedig több más együttese, amit ma éjjel nem szeretnék részletezni. Inkább valamikor nappal. Vagy ahhoz hasonló állapotban. Maradván a lényegnél: az a valami (engedjük meg: valaki), aki magát Isten képmásának (erről a Szentírásban sehol sincs érdemben így szó) nevezi - nevezni merészeli - valóban hordoz MAGÁBAN (nem pedig visel magán!) isteni jegyeket, amelyek a Teremtőtől származ(tat)hatók. Fontos azonban tudnunk, hogy újabban azok a materialistának titulált tudósok is megsejtik, illetve - szó szerint - észlelik valamennyi teremtményen, illetve (mutatis mutandis) teremtményben a Teremtő lényegi vonásait. Ezért persze nem gondolhatjuk, hogy egy trágyaféreg (a horgászok nagyon jól ismerik vagy ismerhetik ezek fájdalmas tiltakozását, számunkra néma segélykiáltásait) nem üvölt a maga életéért. Számukra az egyetlen, ha tetszik, legmagasabb érték az élet. Ezt az életet kell értelmezni, habár nekünk legfeljebb a halak halálát, végül is a mi táplálékunk törbeejtését jelentik. A trágyaféreg tátott szájjal üvölt, hiszen nem tudhatja, van-e valami az után, hogy őt egy keszeg, jó esetben ponty lenyeli, és elevenen megemészti. Hasonló eseményekről horgászkoromból magam is beszámolhatok. Mégis megkérdezem, aki olvas, és horgászott, vajon hallott-e már (néma, mi más?) pontyot sírni? Szánta fiatal (épphogy "méretes") létének értelmetlenségét.

Én: A hal sírását már említetted, emlékszem. Érdekes.. De azt hiszem, nem megmagyarázhatatlan... Pont abból lehet, amit itt elmondasz.

György testvér: Biztos, hogy ezt ő nem így gondolta végig. Ámde, ha az ember utolsó pillanatában (talán igaz, talán nem) egész életét „éli” újra, azaz átéli minden bűnét, vakságát, szégyellni való alantasságait, és vagy vállalja Krisztussal való kénytelen szembenézéssel, hogy igen ez én voltam; a Teremtőtől való tudatos hit hiányában(?) minden teremtmény a maga teremtményi egyenjogúsága által Isten gyermekeként egyenlő elbírálásban, ha tetszik, ítéletben részesül. Hitünk logikája ez. Isten előtt nincs hierarchia, különösen nem tőle való hierarchia nem lehetséges. Minden teremtmény - akár főpap legyen, akár trágyaféreg - ugyanazon rangú teremtmény. Erről vall assisi Ferenc atyánk egész élete, ezt tanúsítja assisi Szent Klára és nővéreinek áldott élete, de erről vall minden, a világi hívságoktól és rendelkezési hóborttól elvakult papunk élete is.

Én: Nagyszerű magyarázatot adtál, köszönöm. De most engedelmeddel visszavonulnék: már majdnem lefordulok innen, nem bírok tovább fennmaradni. Vibrál a szemem és sokszor elsötétedik előttem a monitor. Tényleg az álmatlanság most érezteti hatását. Az elmúlt éjjeli két és háromnegyed órás alvás most visszaüt. Ugyanis nem tudtam aludni, ezért a hajnali négy órai lekapcsolásig dolgoztam. Reggel 6,39-kor keltem, 8-kor már utaztunk. Kérlek ne haragudj, hogy arra kérlek, hogy most függesszük fel a beszélgetést. Most ez az éjfél körüli idő ebben a pillanatban kritikus időpont nekem. Ráadásul az esti hazajövet is elég stresszes volt a hatalmas forgalom miatt. Minden hétvégi utazó most tért haza velünk egyetemben. Jesszusom, már negyed egy van! Engedelmeddel, elbúcsúzom: Adjon Isten jó éjszakát! Az elmaradt közös esti imát máskor bepótoljuk, behozzuk.

György testvér: Ez az egész, adjon Isten jó éjszakát, gyönyörű álmokat, boldog múlásélményt!

Én: Köszönöm, viszont kívánom. Még egyszer, adjon Isten jó éjszakát! Ugyancsak köszönöm az elmondottakat, nagyszerű volt ezeket hallani! *

* A chat-beszélgetés ezen témája lezajlott: 2007. július 29-én, 23,12-0,20 óra között.

**Lejegyezte: Bonani Tamás-Tarr Melinda Dr.
OSSERVATORIO LETTERARIO**